

branné povinnosti dle § 2 bran. zák. z 19. března 1920 č. 193 Sb. resp. předpisu výn. č. 74488, v nař. rozhodnutí citovaného, dle něhož jest gážisty bývalé rak.-uh. armády, kteří přihlášky o převzetí do čsl. armády v hodnosti gážisty nepodali, vzítí do stavu nebo evidence jakožto prosté vojiny, pokud branné povinnosti podléhají.

Tyto všechny předpisy nerozlišují co do klasifikace. § 2 bran. zák. pak stanovil, že branné povinnosti podléhají všichni státní občané čsl. až do svého 50. roku.

St-1 jest narozen roku 1894, a že by byl z čsl. branné moci propuštěn, ani netvrdí, podléhá tedy ještě branné povinnosti.

Za tohoto stavu nemohl nss shledati, že by nař. rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem, i bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3016.

Policejní právo trestní. — Ústavní práva politická: * Politický úřad státní může v zájmu udržení klidu a pořádku zakázati vyvěšování praporů v určitých barvách a může na nedodržení zákazu toho stanoviti tresty podle §§ 7 a 11 cís. nař. z 20 dubna 1854 č. 96 ř. z.

(Nález ze dne 21. prosince 1923 č. 19.369.)

V ě c: Ing. Rudolf Th. v České Lípě proti zemské správě politické v Praze stran trestního nálezu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-1 byl nálezem osp-é v Č. L. z 9. srpna 1922 uznán vinným přestupkem § 7 nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., poněvadž 16. července 1922 při slavnosti spolku »Bund der Deutschen in Böhmen, Männerortsgruppe Leipa« přes úřední zákaz na svém domě vyvěsil černo-červeno-žlutý prapor a odsouzen k pokutě 300 Kč, po případě k vězení na dva dny. Odvolání nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

Stížnost napadá toto rozhodnutí jako nezákonné, dovozujíc, že zákaz praporů ve velkoněmeckých barvách nemá zákonného podkladu, přestupení jeho tedy není trestným.

Nss neshledal stížnost odůvodněnou.

Pokud se stížnost dovolává ustanovení ústavní listiny, zejména rovnosti všech obyvatelů republiky čsl., dlužno poukázati k tomu, že jest obyvatelům na území republiky zaručena plná a naprostá ochrana života a svobody (§ 106), že však ani z tohoto ustanovení ani z ustanovení §§ 107, 115 a 117 ústavní listiny nelze dovoditi, že nelze onu osobní svobodu na základě zákona omeziti (§ 107, odst. 2; srovn. také § 111, odst. 2 ústavní listiny). Zbývá tedy zkoumati, je-li platný zákon zmocňující politické úřady I. stolice, aby v oboru své působnosti vydávaly rozkazy nebo zákazy a plnění jich vynutily. Zákonem z 28. října 1918 č. 11 Sb. byly dosavadní zákony prozatím ponechány v platnosti; zákony ty platí tudíž do doby, kdy budou zrušeny nebo změněny. Mezi tyto zákony náleží také zákon z 19. května 1868 č. 44 ř. z. o zařízení politických správních úřadů, § 11, a nař. min. vnitra z 30. srpna 1868 č. 123 ř. z., dle kterých do působnosti pol. úřadů I. stolice (okres. hejt-

manství, okres. správy polit.) náležejí veškeré záležitosti, které dle min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. náležely okresním a krajským úřadům.

Dle § 22 cit. nař. z 1853 opírajícího se o rozhodnutí panovníka ze 14. září 1852 náleží k působnosti okresního úřadu, aby se bezprostředně staral o provádění zákonů, o udržování bezpečnosti, veřejného klidu a řádu a o podporu veřejného blaha.

Dle § 35 cit. nař. učiní okresní úřad všechna opatření, která jsou uložena zákony nebo příkazy nadřízených úřadů nebo která sám v oboru své působnosti uzná jako nutná. Dle toho jest okresní úřad, nyní osp, oprávněn zakročiti policejně tam, kde to podle vlastního uvážení uzná za potřebno.

Z předpisů těch jest patrno, že politický úřad může zejména vydati všeobecný zákaz takového jednání, jež s a m o o s o b ě výslovně platným právním řádem zakázáno není, jež však z a d a n ý c h o k o l n o s t í jest s t o ohroziti veřejnou bezpečnost a veřejný klid a pořádek, tedy zejména také jednání takové, jež vzhledem k okolnostem případu nabývá demonstrativního charakteru ve smyslu § 11 cís. patentu z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z.

Tuto činnost nařizovací politických úřadů má také na zřeteli § 7 cit. právě patentu, jenž mluví o zákazech vydaných v působnosti politických úřadů a vztahujících se na určitý druh jednání, a jenž zmocňuje politické úřady, aby dodržování zákazů těch vynutily tresty dle § 11 tohoto patentu.

Není tedy správným tvrzení stížnosti, že vyvěšování praporů v určitých barvách nemůže vůbec úřadem býti zakázáno, nýbrž, jak z uvedeného patrno, může naopak úřad, když toho žádá veřejný klid a pořádek, zákaz toho druhu vydati.

Poněvadž stížnost neformuluje žádných námitek v tom směru, že v daném případě zákaz vyvěšování praporů v barvách velkoněmeckých neměl svrchu uvedeného charakteru opravňujícího úřad k tomu, aby vyvěšování to policejně zakázal, nýbrž pouze tvrdí, že zákaz toho druhu v ů b e c vydán býti nemůže, bylo stížnost, ježto tvrzení její nemá opory v zákoně, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3017.

Domovské právo. — Chudinství: * Pojem »chudinského zaopatření« ve smyslu zákona o právu domovském nevztahuje se jen na úplné zaopatření, nýbrž obsahuje i pouhé poskytování trvalé výpomoci osobě nuzné, které se — třebas jen částečně — nedostává prostředků k opatření nutných potřeb životních. — **II.** Nezpůsoblost k výdělku není totožno s nemožností výdělku.

(Nález ze dne 21. prosince 1923 č. 21.562).

V ě c: Město T. proti zemské správě politické v Brně stran domovského práva Emanuela E.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že Emanuel E., příslušný do obce T., nenabyl na základě § 2 zák. z 5. prosince 1896